

Uz života
jednog

uranca

Bok, ja sam Nino. Imam dvije godine. Živim u jatu sa svojom braćom, Pipom i Flipom i brojnim prijateljima. Živim u dvorištu u blizini ljudi. Ljudi su dobri jer mojoj družini i meni, zimi ostavljaju sjemenke. U dvorištu je i mladi pas koji nije opasan i voli naše društvo, ali nam ne dopušta da jedemo njegovu hranu.

S prozora ili balkona često nas gleda mačka. Ona je opasna i čini mi se da joj izgledamo kao ukusni zalogajčići. Jednom sam tako uživao u ukusnim sjemenkama koje su ostavljene na prozorskoj klupici, kad odjednom prekrila me nečija sjena. Oblio me znoj, kljunić je zadrhtao, krilca su mi zatitrala iiii poletio sam. S prozora me je gledala ona opasna mačka. Bila je s unutarnje strane prozora, no nisam to odmah shvatio. Uplašio sam se kao nikada do tada. Otada sam bio puno oprezniji jer je ta mačka zaista znala nečujno hodati.

Jednom smo tako uživali na proljetnom suncu kad... nas je prekrila ona ista sjena. Iza te sjene skrivala se mačka i uhvatila je jednog od naših prijatelja. Odvela ga je u svoje skrovište u kojem se nalazio i jedan miš. Miš je bio prašnjav, siv i star, nosio je okrugle naočale na vrh nosa, a kretao se uz pomoć čačkalice koja mu je služila kao štap iz razloga što je doživio već dosta nezgoda s tom opasnom mačkom. Vrapčić se predstavio uplašenom mišu i rekao da se zove Riki. Miš je prvo malo oklijevao i zbunjeno gledao, a zatim se predstavio i rekao da je on Šlapko. Riki se začudio njegovom neobičnom imenu i pitao kako je nastalo. Nato mu je miš objasnio da je dugo živio s roditeljima u staroj „šlapi“ (papuči) i da su ga zato nazvali Šlapko.

MASA
RAJKOVIĆ 3.C

Prošlo je već dosta vremena otkad je mačka ugrabila Rikija i zato sam donio odluku da s bratom Filipom krenem u potragu, a brat Pipo čekat će u slučaju da se Riki vrati kući. Prvo smo ga tražili u grmlju iza kuće, zatim u visokoj travi u povrtnjaku, ali nije ga bilo. Tada smo tužni otišli do pseće kućice u nadi da ćemo ga tamo pronaći. No nismo ga pronašli niti tamo, ali smo naišli na psa Njuška koji nam je rekao da zna kamo je mačka odvela našeg prijatelja Rikija. Zamislite samo kako smo tada bili sretni!!! Brzo smo poletjeli prema skrovištu, a Njuško nas je pratio u stopu. No kada smo došli tamo nismo pronašli ni mačku, ni Rikija.

Bili smo iznenađeni. U tom trenutku iza svojih leđa začuli smo nekakav žamor. Bila je to djevojčica koja se igrala s mačkom. Tada nam je Njuško rekao da je to ta mačka koju tražimo. Gledali smo na sve strane ne bi li ugledali Rikija, ali nije ga bilo. Odjednom se začula buka u blizini mačke, a ta je buka dolazila iz jedne metalne kante. Kanta je povremeno skakutala, a povremeno letjela. To nam je bilo vrlo neobično...

Odlučili smo zaviriti u kantu i pogledati što se događa. Prišuljali smo se jer nas je čak malo bilo i strah. No, možda je nekom trebala pomoć! Tiho smo se prikrali kanti i jedva ju ulovili. Iz kante je, pomalo ošamućen, izletio naš Riki. U tom trenutku spazila nas je mačka i krenula u trk. Zajedno s Rikijem bježali smo koliko nas krila nose. Kada smo stigli u dvorište, utočište smo pronašli u kućici našeg prijatelja psa. Ipak je on čuvar dvorišta pa mačka nije imala pravo pristupa. Podvila je svoj rep i otišla nazad u udobno krilo svoje vlasnice. Ostaje joj samo maštati o vragolastim vrapčićima koje nije uspjela uhvatiti i držati se podalje našeg dvorišta.

